

בכפר

המועצה המקומית
כפר שמריהו

עלון המועצה המקומית כפר שמריהו | ניסן תשע"א - מאי 2011
63 למדינת ישראל - משואה לתקומה

לזכרם של הנופלים במערכות ישראל (מימין לשמאל)

הנס בייט, 1947 | יוחנן (הנס) שטראוס, 1948 | נתן רפאל, 1948 | בצלאל (צ'לי) קדרי טרטרין, 1948 | אהרון (ארנו) שירן, 1948
פטר עזרא האזה, 1949 | שלום (הרברט) אוברלנדר, 1950 | נחום רומן, 1966 | יורם פורטנוב, 1967 | אהרון רוני ביצ'ר, 1967
משה הימלפרב, 1969 | שאול (שוליק) מילר, 1973 | ירון שלו המבורגר, 1973 | יוסף גרסיאני, 1973 | דן גילת, 1973 | אילן בנין, 1973

המועצה המקומית כפר שמריהו ותושביה מברכים את מושב רשפון לרגל 75 שנה להיווסדו

סיור לעיר דוד

ביום רביעי 13.4.11 יצאו עובדי המועצה המקומית וצוות החינוך מגני הילדים ומבית הספר המשותף לסיור בירושלים.

הסיור הרגלי החל בעיר דוד, משם לכותל, לרחבע היהודי ודרך שער יפו לארזות צהריים וסיור בממילא. הסיור היה מלמד ומהנה מאוד.

המועצה המקומית כפר שמריהו החליטה להקים אשכול גנים חדש ומרכז טיפולי במתחם ביה"ס

יעד הפתיחה 01.09.2012

תושבי כפר שמריהו היקרים,

השנה אנו מציינים שישים ושש שנים לסיום מלחמת העולם השנייה ושישים ושלוש שנים לעצמאות ישראל. ככל שחולפות השנים, נראה שהזיכרון הלאומי הולך ומתפוגג. הדור הצעיר עובר לתקשורת קצרה ומהירה ורבים אינם מוצאים זמן ועניין ללמוד את פרק שואת העם היהודי ואת מעשי הגבורה, אשר היו חלק ממנו. שישים ושש שנים מאז סיום המלחמה הגדולה והאכזרית מכולן, ואנו עדיין עדים למהלכים ולהתנהגויות המסכנות את שלום העולם.

שישים ושלוש שנים מאז סיום מלחמת העצמאות, אשר עיצבה את האזור, והמזרח התיכון שינה פניו: הסכם שלום עם מצרים וירדן עומד בעינו, אך יציבות השלטון מוטלת בספק, בלבנון שולטים כוהני דת שיעים, בעירק התחלף השלטון בהתערבות צבאית מערבית, בתוניס, בלוב, במדינות חצי האי ערב ובסוריה האדמה בוערת תחת רגלי השליטים הערצים, באירן שלטון אייטולות, השואף לסדר עולמי ברוח הקוראן וברשות הפלסטינית - מתכתשים הפתח וחמאס אלה באלה, וכל אחד לחוד ביישות הציונית.

הסדר הכלכלי העולמי אינו נוהג על פי תחזיות חתני פרס נובל, וחכמי כלכלה חדשים מנסים לגבש תאוריות עדכניות. בתוך כל הבוקה והמבולקה הזו ישראל שומרת על יציבות שלטונית וכלכלית, אי של סדר ושפיות יחסית במזרח התיכון.

בצד איומים חדשים על מדינת ישראל, כגון טרור רקטי, אנו מתקשים ליצור מערכת חינוך איכותית ומערכת התשתיות הלאומיות אינה מדביקה את הצרכים. מעמדה של ישראל בעולם מיטלטל מקצה לקצה, לעתים בשל נסיבות אזוריות ולעתים בשל התרחשויות בקצוות אחרים של העולם.

בצד פיתוח מערכות מידע, טכנולוגיה, רפואה ועוד, מהמובילים בעולם, חסרה בישראל משילות, מנהיגות מעצבת עתיד, המתכננת לטווח הארוך ופועלת ליצירת תשתית לאומית לדורות הבאים. נראה שמשבי רוח פוליטיים בצד לחצים בינלאומיים מטלטלים את תהליכי קבלת ההחלטות מצד לצד.

בימים אלה אנו זוכרים ומזכירים את שישה מיליון קורבנות השואה, את חללי מערכות ישראל ואת נפגעי פעולות הטרור ומשתתפים באבל הכבד של המשפחות השכולות. מן השכול והאבל אנו שואבים תקווה להתחדשות מדינית וחברתית וחוגגים את יום העצמאות השישים ושלושה של מדינת ישראל. ראוי להזכיר את מייסדי הכפר, אשר בשנת 1937 עלו על הקרקע ויצרו את התשתית הנפלאה, ליישוב בו אנו חיים. אנו נושאים תפילה לשובם של הטייס הנעדר רון ארד ושל החייל השבי גלעד שליט הביתה.

אני מזמין את כל תושבי כפר שמריהו ובני משפחותיהם, לקחת חלק בטקסים ובאירועים לציון יום הזיכרון לשואה ולגבורה, יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ויום העצמאות.

חג עצמאות שמח,

דור אלוני

ראש המועצה המקומית כפר שמריהו

תערוכת ציורים - "חלונות", האמנית נילי סנה | 15.5.11-28.4.11 יום רביעי כ"ג בניסן, בגלריה באודיטוריום וייל

עצרת יום הזיכרון לשואה ולגבורה "לא כצאן לטבח" | 1.5.11

יום ראשון, כ"ז בניסן, בשעה 20.00 באודיטוריום וייל

עצרת זיכרון מרכזית לחללי מערכות ישראל ונפגעי הטרור "געגוע שלא ישוב" | 8.5.11

יום ראשון, ד' באייר, בשעה 19.50 ברחבת האנדרטה, רח' הנוטע

ערב שירי לוחמים בהשתתפות הזמרת אילנית ומלווה יוסי זיפרט | 8.5.11

יום ראשון, ד' באייר, בשעה 21.00 (בתום העצרת המרכזית) באודיטוריום וייל, רח' הנוטע 4 | הכניסה ללא תשלום

טקס יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ונפגעי הטרור | 9.5.11

בהשתתפות תלמידי ביה"ס המשותף לכפר שמריהו ולחוף השרון ביום שני, ה' באייר, בשעה 9.45 ברחבת ביה"ס

טקסי אזכרה רשמיים לבני כפר שמריהו שנפלו במערכות ישראל | 9.5.11

ביום שני, ה' באייר, בשעה 11.00 בחלקה הצבאית, בבית העלמין בכפר שמריהו ובבתי העלמין הצבאיים

מסיבת עצמאות לשנת ה-63 למדינת ישראל | 9.5.11

הפנינג, אטרקציות וזיקוקי דינור ביום שני, ה' באייר, בשעה 20.00 ברחבת החניה במרכז וייל, רח' הנוטע 4

קבלת פנים חגיגית | 10.5.11

ביום שלישי, ו' באייר, בשעה 17.30 בבית ראשונים, רח' הזורע 24, כפר שמריהו | בשל מצוקת חניה, נא להגיע רגלית

באירוע נציג את המאגר הממוחשב החדש של בית ראשונים ונקרין את הסרט "בשביל ראשונים", שהופק בימים אלו.

במהלך יום העצמאות מועדון הספורט יהיה פתוח לקבל הרחב ללא תשלום.

אירועי עצמאות 63 למדינת ישראל בכפר שמריהו תשע"א - 2011

ספר תורה חדש בבית הכנסת

התרגשות רבה אחזה אותי במעמד הכנסת ספר התורה לבית הכנסת "היכל הבנים" אשר התקיים ביום רביעי בערב, ג' ניסן תשע"א, גברים נשים וטף באו לקחת חלק בשמחה. הספר נתרם לכבודו של רב שלום אונגר ז"ל, אשר היה מתפלל קבוע בבית הכנסת בשבתות ובחגי ישראל. מסע השמחה יצא מגן הזיכרון ברחוב הנוטע, עבר בשביל הבנים והסתים בבית הכנסת "היכל הבנים".

ספר התורה, מהווה את הקודקס ההלכתי של עם ישראל, מסמל את הקשר של העם לערכיו, לשורשיו ולמורשתו ומצטרף לספרים נוספים, אשר נכתבו במשך הדורות והובאו לבית הכנסת. כתיבת ספר חדש מעידה כאלף עדים על המשכיות המסורת בעם ישראל וקושרת זכרון עבר והסתכלות על העתיד.

מאחורי הרעיון לשיתוף הקהילה ותלמידי בית הספר בהכנסת ספר התורה עמדה החשיבה, שהספר שייך לכל הקהילה, מבחינת תורה מונחת בקרן זוית, כל הרוצה ליטול ייטול. כל גבר, אישה, ילד או ילדה המעוניין לשאוב מהאוצר היהודי רב השנים ולקחת לליבו, מזמון. זה יכול להיות - ערכים שונים כגון: ואהבת לרעך כמוך והדרת פני זקן, לא תלך רכיל בעמך, הלכות שמירה על הסביבה, צער בעלי חיים, כיבוד הורים ומורים, והתייחסות שווה לגר ולאזרח הארץ ועוד. כל הרוצה ליטול יטול. בית הכנסת והתורה פתוחים בפני כולם, ולכן שמחה גדולה היא לנו שבאו כולם להשתתף בהכנסת ספר התורה הזה בבית הכנסת של הכפר השייך לכולם.

פסגת ההשתתפות היתה בשיתוף ילדי בית הספר בכתיבת שמם בעץ החיים. הילדים התאמנו בכתיבת סת"ם עם נוצה וקלף, כתבו את שמם והדביקו אותו על עץ שצויר על קלף מוסגר, ויוצג בבית הספר. עץ זה יסמל את השורשיות והמשכיות של עם ישראל לזרותו.

ברצוני להודות לכל העוסקים במלאכה לד"ר אלכס שניידר ולגברת יוספה כהן, אשר טרחו להביא אותנו למעמד נשגב זה.

הרב אורי איינהורן, כפר שמריהו, תשע"א

עץ הילדים

מועדון+ בתנופה מתמדת

הפעילות במועדון מתנהלת במרץ רב בהרצאות בימי שני, במפגשים בימי חמישי אחה"צ ובחוגים השונים. להלן מספר אירועים המציגים את פעילות המועדון בשבועות האחרונים:

סדרת הרצאות בנושא התרבות האידיית הסתיימה לא מזמן: ד"ר מרדכי יושקובסקי הצליח להציג בפנינו בכשרון רב את מגוון פניה של השפה האידיית ולהציג בפנינו כמה מסופריה הבולטים. הסדרה זכתה להצלחה רבה ומספר המשתתפים הרב העיד על כך.

במפגשי יום חמישי זכינו להופעה יוצאת דופן של זוג רקדנים: ג'ולי ואמנון, אשר רגשו אותנו מאד, הפתיעו בתאום ביניהם ובביצוע המרגש והחם. אמנון, חרש מלידה, ניחן גם בכישרון הפנטומימה הצליח ליצור קשר עם הקהל וביחד עם ג'ולי החוויה לקהל הייתה ייחודית ומרגשת.

בחודש פברואר יצאנו לטיול בעקבות ה"ה", בהדרכתו של משה חרמץ: ביקרנו במושב הר-טוב, צפינו על גבעת הקרב וביקרנו במספר אתרים בגוש עציון. ארוחת הצהרים ב"גוונא" השלימה את ההנאה מהטיול.

טיול נוסף התקיים בסוף חודש מרץ לעיר צפת וסביבתה, בהדרכתו של ניר קינן: ביקרנו בביריה, טיילנו בסמטאות צפת, ברובע האמנים ובמחלבה של משפחת "המאירי".

אני ממליצה לכל מי שעדיין לא הצטרף למועדון לעקוב אחר הפעילויות השונות והמגוונות של המועדון המופיעות באתר האינטרנט של מרכז וייל. נשמח לראותכם לוקחים חלק באירועים.

עירית יוזר, מנהלת מועדון+

מועדון+ בטיול לנתיב ה"ה"

הטריאתלון לילדים ע"ש רותם תאודור

יש לנו אלופה - רוני זבליק במקום ראשון לבנות 10-11!

הטריאתלון הראשון בכפר שמריהו, לילדים בני 7 עד 13, ע"ש רותם תאודור, נערך בבקר יום שבת 02.04.2011, במועדון הספורט וברחבי הכפר. התחרות יועדה לספורטאים צעירים, מכל הארץ, המשלבים שחייה, רכיבה באופניים וריצה בתחרות אחת. הטריאתלון הינו מהמקצועות המאתגרים בתחום הספורט ההישגי. בטריאתלון השתתפו יותר מ-130 ספורטאים מכל הארץ.

הזינוק הראשון יצא לדרך בשעה 07:10 בשישה מקצים: בנות ובנים בהתאם לקבוצת הגיל. התחרות התנהלה למופת וללא תקלות, הילדים וההורים נהנו ויצאו בתקווה למפגש בשנה הבאה. בסיום נערך טקס סיום וחלוקת גביעים מטעם איגוד הטריאתלון הישראלי. צוות ממכון וינגייט השתלב בפעילות במהלך האירוע: התקיימו הפעלות אירוביות והוצגה תערוכת תזונה לקראת חג הפסח, נערכו בדיקת מדדים ואחוזי שומן לכל המעוניינים.

רוני זבליק, מכפר שמריהו, זכתה במקום הראשון במקצה לבנות בגילאי 10-11. את ילדי כפר שמריהו ורשפון מאמן אור ברגר, במסגרת מועדון הספורט בכפר שמריהו ובתחרות הייתה נציגות של כעשרים מתמודדים.

תודה מיוחדת למשפחת תאודור, לחברת השמירה, למתנדבי המשמר האזרחי, לאגודת הספורט שלנו ולעובדי המועצה, על התמיכה בקיום התחרות.

איתי דקל, רכז אורח חיים בריא

רוני זבליק בקו הגמר

עולם הגבורה

סיפורו של יוסף חרמץ

אחרי הנסיגה הגרמנית מסטלינגרד היה קשר רצוף בין הצבא האדום לפרטיזנים שביערו. הצבא האדום היה מצניח באופן קבוע נשק, תחמושת, חומרי נפץ בכמויות אדירות, מכשירי קשר ואפילו לוחמים, בעיקר קשריות וזאת על מנת לשמור על קשר רציף עם ה"עורף" כלומר עם המפקדות הסובייטיות. במסגרת הלוחמה הפרטיזנית לחמנו נגד הגרמנים בכל דרך אפשרית: לוחמת פנים אל פנים מול יחידות גרמניות קטנות; הגנה על המעוזים שלנו ביער מפני המתקפות הגרמניות והדיפתן; הינו יוצאים לפוצץ מסילות ברזל ורכבות גרמניות. מבין המשימות הרבות זו האחרונה הייתה הכי קשה וגם הכי מסוכנת כי סחבנו קילוגרמים רבים של חומרי נפץ על גופינו: כל פיצוץ

כזה דרש בין 10 ל-15 קילוגרמים של חומר נפץ, נפצים ופתילים. הטעות הכי קטנה יכלה לעלות בחיי אדם ולא פעם גם במום גופני כתוצאה מנפץ שהתפוצץ טרם זמנו כמו שקרה לחיים לזר שאיבד חלק מכף ידו הימנית.

בתום המלחמה, כחמישים חברים, בנים ובנות, מלוחמי היערות, שמנו פנינו דרומה ומזרחה לחפש דרכים להגיע לארץ ישראל. שם החל פרק חדש בחיינו."

בזמן שחינו בעליית הגג, ויטקה קמפנר (לימים אשתו של אבא קובנר), שפעלה כאשת הקשר עם המפקדה, באה לספר לי שאבא קובנר מינה אותי למפקד הקבוצה. התחושה של פיקוד על האנשים, התקועים בעליית גג בבניין המנהלה הגרמני הייתה מורדה. הרגשתי שזה היה יכול להיות המינוי האחרון של חיי. כמה ימים אחר כך נאספנו על ידי אנשינו וצעדנו בחסות החשכה ליערות חרמץ.

הזה של וילנה, בטח לא לבילה. החלטתי לקחת את בת זוגתי לבריחה, מטלה, לרחוב סטפנסקה 17, כתובת מגוריה של משפחתי לפני הגירוש לגטו. הגענו לבית והקשנו על שערו של שומר הבית, פרצ'ישק - אותו זכרתי כבחור מאוד מועיל. הוא פתח את השערים והתחננתי בפניו לתת לנו להישאר במקום עד חמש לפנות בוקר, לפני עלות השחר. הוא הוביל אותנו פנימה, הכניס את שנינו לארון מתחת למדרגות וכיסה אותנו בסדינים ושמיכות. אני זוכר שחשבתי שבקושי הצלחתי לא להיחנק בביוב, וגם בחור הקטנטן הזה יכולתי להיחנק בקלות. בחמש לפנות בוקר הוציא אותנו השומר והראה לנו את הדרך לקאילים. כמובטח, האנשים שלנו היו שם לקבל אותנו, ולמחרת נלקחנו לבניין סמוך - בו הייתה מרוכזת המנהלה הגרמנית של כוחות הכיבוש.

נדחפנו כ-14 אנשים לעליית גג קטנה, כאשר השרת של הבניין (גם הוא חבר המחתרת הקומוניסטית) לוקח סיכון אדיר בהסתירו אותנו שם. נאמר לנו שהסיכוי שמישהו יגיע למקום קלוש, אך אסור לנו לנעול את הדלת. אם מישהו ינסה להגיע אלינו, עלינו להשליך עליו רימון יד. נשארנו במקום מספר ימים ולילות, כשהשרת מספק לנו מים ומזון. כל כמה שעות התחלפנו במשמרת ליד הדלת עם הרימון בידינו והאקדחים לצדנו למקרה שהגרמנים יגלו אותנו.

בזמן שחינו בעליית הגג, ויטקה קמפנר (לימים אשתו של אבא קובנר), שפעלה כאשת הקשר עם המפקדה, באה לספר לי שאבא קובנר מינה אותי למפקד הקבוצה. התחושה של פיקוד על האנשים, התקועים בעליית גג בבניין המנהלה הגרמני הייתה מורדה. הרגשתי שזה היה יכול להיות המינוי האחרון של חיי. כמה ימים אחר כך נאספנו על ידי אנשינו וצעדנו בחסות החשכה ליערות חרמץ.

ידענו שאנחנו עוזבים את העיר, אבל נאמר לנו שאם הולכים לאיבוד, עלינו להגיע מיד לקאילים - בניין מחוץ לגטו בו שכנה סדנה של עובדים יהודיים לעיבוד פרוות (הפרוות היו חשובות במיוחד למעילים של החיילים הנאציים, לאחר שטעמו את החורף הרוסי). בקאילים ימתין לנו שוטר יהודי חבר המחתרת בשם נונקה טלרנט.

אני צעדתי עם מטלה סטול, ולפנינו צעדו שני זוגות: אברשה חוויניק עם אסיה ביק וינקל קפלן עם (כנראה) הבן של יצחק ויטנברג. שמרנו על מרחק ראייה מהם, עד שלפתע קלטנו ששני הזוגות נתפסו על ידי הגרמנים. בהמשך נודע לנו שארבעתם הוצאו להורג בתליה. ברגע זה הייתי צריך לחשוב במהירות. לא היה לנו אחרי מי לעקוב, ולא הכרתי את החלק

הזה של וילנה, בטח לא לבילה. החלטתי לקחת את בת זוגתי לבריחה, מטלה, לרחוב סטפנסקה 17, כתובת מגוריה של משפחתי לפני הגירוש לגטו. הגענו לבית והקשנו על שערו של שומר הבית, פרצ'ישק - אותו זכרתי כבחור מאוד מועיל. הוא פתח את השערים והתחננתי בפניו לתת לנו להישאר במקום עד חמש לפנות בוקר, לפני עלות השחר. הוא הוביל אותנו פנימה, הכניס את שנינו לארון מתחת למדרגות וכיסה אותנו בסדינים ושמיכות. אני זוכר שחשבתי שבקושי הצלחתי לא להיחנק בביוב, וגם בחור הקטנטן הזה יכולתי להיחנק בקלות. בחמש לפנות בוקר הוציא אותנו השומר והראה לנו את הדרך לקאילים. כמובטח, האנשים שלנו היו שם לקבל אותנו, ולמחרת נלקחנו לבניין סמוך - בו הייתה מרוכזת המנהלה הגרמנית של כוחות הכיבוש.

נדחפנו כ-14 אנשים לעליית גג קטנה, כאשר השרת של הבניין (גם הוא חבר המחתרת הקומוניסטית) לוקח סיכון אדיר בהסתירו אותנו שם. נאמר לנו שהסיכוי שמישהו יגיע למקום קלוש, אך אסור לנו לנעול את הדלת. אם מישהו ינסה להגיע אלינו, עלינו להשליך עליו רימון יד. נשארנו במקום מספר ימים ולילות, כשהשרת מספק לנו מים ומזון. כל כמה שעות התחלפנו במשמרת ליד הדלת עם הרימון בידינו והאקדחים לצדנו למקרה שהגרמנים יגלו אותנו.

בזמן שחינו בעליית הגג, ויטקה קמפנר (לימים אשתו של אבא קובנר), שפעלה כאשת הקשר עם המפקדה, באה לספר לי שאבא קובנר מינה אותי למפקד הקבוצה. התחושה של פיקוד על האנשים, התקועים בעליית גג בבניין המנהלה הגרמני הייתה מורדה. הרגשתי שזה היה יכול להיות המינוי האחרון של חיי. כמה ימים אחר כך נאספנו על ידי אנשינו וצעדנו בחסות החשכה ליערות חרמץ.

בשנת 1941 עבר יוסף חרמץ עם משפחתו מעיירת הולדתו רוקישוק (ROKISKIS), לגור בוילנה (VILNIUS). באותה עת היה חבר בתנועת הנוער הקומוניסטית. כשהגרמנים כבשו את וילנה נכלא בגיטו, שם הצטרף למחתרת פ.פ.א. ונשלח מטעמה לשרת במשטרת הגיטו. בהמשך ברח ליער והצטרף לגדוד הפרטיזאני "לניצחון", שם מונה למפקד מחלקה. יוסף חרמץ השתתף בקרבות רבים ולקח חלק במיקוש פסי רכבת ורכבות האויב. לאחר שחרור האזור על ידי הצבא האדום היה פעיל בארגון החשאי לעזיבת גבולות ברית המועצות בדרך לארץ ישראל. הוא השתייך לקבוצת "נקם" שהפעיל אבא קובנר.

יוסף חרמץ התגורר בכפר שמריהו עד לפני שנים לא רבות. שני בניו - צביקה ורוני, גדלו והתבגרו בכפר. צביקה בנה את ביתו בכפר שמריהו עם גילה רעייתו ולהם שלושה ילדים: דניאל, קרן ויונתן, נכדיו של יוסף חרמץ.

נורית סחור פגשה את יוסף בדירתו, בתל אביב ושמעה את סיפורו:

"עזבנו את וילנה ב-23 בספטמבר 1943, ביום האחרון של חיטול הגטו. נאמר לנו להתאסף בסדנה ברחוב רודניצקה 11. ההוראות היו ברורות: הכניסה לאנשי המחתרת בלבד. סיפור הבריחה היה חייב להישמר בסוד גם מבני המשפחה. כשיצאתי לדרך השארתי מאחוריי את אמי ואת אחי הצעיר אפרים. בהמשך התברר לי שגם אפרים היה חבר מחתרת, וכמוני שמר את הסוד מפני אחיו..."

"המעבר החוצה נעשה דרך תעלות הביוב. הייתי בין האחרונים לרדת למטה יחד עם רוז'קה קורצ'ק ואבא קובנר שהיו מאחוריי. נכנסנו לתעלות בחלק העתיק של וילנה, במקום בו התעלות היו צרות במיוחד. קוטר הצינורות היה גדול רק במעט מגודל גופנו, כך שנאלצנו לחזול על ברכינו ובחלקים מסוימים על בטננו. היה זה יום גשום במיוחד, והצחנה הייתה בלתי נסבלת.

לעתים אלה שלפנינו התעלפו, קרוב לוודאי כתוצאה מהריחות שעלו מהביוב, וכך חסמו את הנתיב. הבעיה נפתרה על ידי אנשי החלוץ הקדמי, שגררו את המעולפים למקום בו הייתה הצטלבות - היכן שנפלו המים על ראשי המתעלפים (מה שעזר להתאוששותם) וניתן היה לעמוד. מכיוון שהאוויר בנקודות הצטלבות היה פחות דחוס (בהשוואה לצינורות הצרים כמובן), הם התאוששו במהרה ויכולים היו להמשיך ב"דרכם". בסופו של דבר הגענו לפתח במרתף הכנסייה שברחוב איגנסוסבקה, מקום בו שני חברים מהמחתרת הקומוניסטית הפולנית משכו אותנו מקצה המנהרה.

משם נאמר לנו ללכת בזוגות. היה זה לילה גשום, והרעיון היה לעקוב אחר הזוג שלפנינו ממרחק בו אנו עדיין רואים אותם.

יוסף חרמץ כיהן כמנכ"ל "אורט ישראל" בין השנים 1967 עד 1979. משנת 1979 ועד 1993 כיהן כמנכ"ל אורט העולמי. כמו כן הקים יוסף את רשת אורט באנגליה ובאוסטרליה.

למביץ במחתרת הפרטיזנים (השני משמאל)

לוחם פרטיזן סיפורו של זאב לבוביץ

משפחה שהצליחה בזכותך ובזכות סבתא, לחיות. למרות שהשארית את התום, הנעורים, השמחות והתקוות שם. מהאפר הזה נולדנו כולנו. גם אני.

כמו בסיפור הישן הוא עם הסנה והרועה, גם כאן כמו גופנו ראינו וחוינו כיצד אפשר לבעור ולא להתאכל, כיצד אפשר לעמוד בשפל המדרגה, בצד האפל של ההיסטוריה, בבור העמוק של הייסורים - ולצאת משם הלאה, לא להתעכב על הפצעים אלא לחבוש ולהתקדם, לזכור ולבנות תוך כדי תנועה, לדעת לרקוד בגיא צלמוות, למדנו להביט בפני ההיסטוריה ולהמשיך את מה שהם ניסו לעצור ולא הצליחו."

גם ברגע כואב זה, אנחנו כאן ביחד, לצידה של סבתא, מרימים ראש ויודעים כי ערכיך, על פי הם חונכנו, נשארים עימנו כאן ויעברו כחלק ממורשת המשפחה גם לדורות הבאים.

לאחר ארבעים שנה בכפר שמריהו עברו זאב וטובה לגור ברעננה, משם המשיך זאב בפעילותו עד אשר נאלץ להפסיקה עקב מצבו הרפואי.

ביום י"א באדר תשע"א נפטר זאב אחרי שנים של התמודדות עם מחלת הפרקינסון והוא בן 85.

יער לזכר יהודי יוגוסלביה שזאב היה חלק בבטיעתו בהרי ירושלים

ותוך כדי כך פיתח תורת לחימה, אשר עבורה ועל גבורתו באותן שנים קיבל הוקרה ממשד הביטחון. הקרב הגדול, עליו נהג לספר, היה הקרב על נהר הדראבה. בקרב זה אחיו התאום אלי נפל בשבי הגרמני, שם עונה עד מוות. זיכרון עצוב זה ליווה את זאב כל חייו.

בשנת 1948 אפשר טיטו את העלייה לארץ ישראל בצורה חוקית. כך, הגיע זאב עם אוניית המעפילים "קפאלוס"

זאב וטובה מעבדים את השדה ברשפון

(דחמית) מתוך רצון לבנות את הארץ ולעבוד את אדמתה. שמו כלוחם יצא לפניו ועם הגיעו לארץ ישראל, פנה אליו חיים בר-לב ז"ל בבקשה לעזור בהקמת חיל התותחנים בצה"ל המתהווה. הוא סירב לפניה זו מאחר והיה שבע ממלחמות ורצה להגשים את שאיפתו לעבוד את אדמת הארץ.

"אין ספור חוויות וזיכרונות המאחדים את כל הנוכחים כאן", ספדו הנכדות, "ארוחות שבת על האש ומשחקי 'מרקו-פולו' בבריכה, ארנק גדול מתחת לזרוע שנפתח תמיד לקנות גלידה ביום קיץ חם וגם ציפס ושתיה, ויכוחים על פוליטיקה ונסיעות לנופש בארץ ובחו"ל, בית כנסת בכפר בראש השנה, שירה של אביהו מדינה בטייפ מתנגנת, תמונות בשחור לבן של משפחה שנשארה "שם" ולא תשוב יותר, חוזק וחוסן אחרי ניתוחים, חוש הומור נפלא, בדיחות וציניות גם כאשר המצב היה קשה יותר."

בשנת 1949 התחתן, בירושלים, עם טובה לבית גליק ויחד הקימו את ביתם ואת המשק החקלאי עליו חלמו, במושב רשפון, בה נולדו בתם הבכורה זהבה ובנם הלל.

בשנת 1955 עברו זאב וטובה לגור בכפר שמריהו שם נולדה הבת אילה, שלימים נישאה לגדי ברטור וכיום משמשת כמנהלת מחלקת הרווחה במועצה המקומית כפר שמריהו.

"יש לי הזכות הגדולה להיות חלק ממשפחת לבוביץ, משפחה שבה אוהבים, מחבקים ומרגישים שתמיד, לא משנה המרחק, כולם בשביל אחד ואחד בשביל כולם.

זאב לבוביץ ורעייתו טובה חיו בכפר שמריהו במשך ארבעים שנה. זאב עבד בתעשיות הביטחוניות, והיה פעיל מאוד בחיי הקהילה בכפר שמריהו: ממקימי בית הספר המשותף ומועדון הספורט, פעיל במשמר האזרחי וחבר בחברה קדישא. בנוסף, סייע זאב בקליטת גל העולים מיוגוסלביה בשנים האחרונות.

לפני כשנה נפטר זאב. נכדו ותיב, הקרויה ע"ש אחיו התאום אלי ונכדתו ענת ברטור, ספדו לו בהלווייתו:

"כבוד רב נתנה לי סבתא כאשר ביקשה שאומר כמה מילים עליך. כאן בצל העצים, בכפר, עומדים לצידך, סבתא, ילדיך ונכדיך, בנוף הכל כך מוכר לנו. נוף ילדות כולנו. נוף סיפורך, שהוא גם סיפורנו.

הסתכלתי באלבום אותו הכנו לרגל הגיעך לגבורות. נוכחתי לדעת כי חיך הם חיי מדינת ישראל ועם ישראל.

סיפור ילדות בגלות ושואה, סיפור גבורה כלוחם בפרטיזנים, סיפור תקומה בנישואים והקמת משפחה, סיפור עובד האדמה ברשפון ובכפר, סיפור עובד בתע"ש ובתוך כל אלו סיפורך האישי כאבא וסבא שלנו."

זאב לבוביץ נולד בשנת 1924 בסרביה שביוגוסלביה, הוא גדל בבית דתי עם חמישה אחים, ביניהם אחיו התאום אלי.

בגיל 14 הצטרפו זאב ואחיו התאום לתנועת נוער ציונית בשם "תכלת לבן". מספר שנים לאחר מכן, הצטרפו לתנועת "השומר הצעיר", בתנועה נחשפו לשפה העברית המדוברת ולשירי ארץ ישראל - שם החל להתגבש רעיון העלייה ארצה.

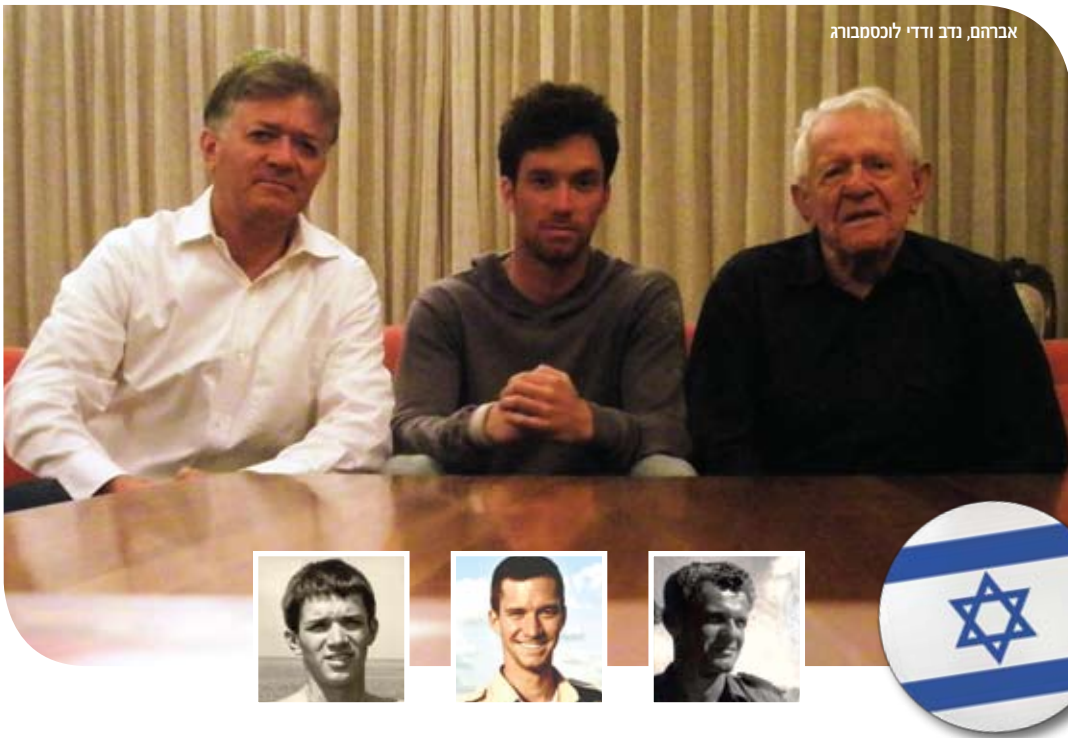
לקראת גיל 18, עם עליית הנאציזם, ופרוץ מלחמת העולם השנייה, נלקח זאב יחד עם אלי, אחיו התאום, והגברים הצעירים מעירו - למחנה עבודה. במחנה העבודה היה עליו למלא קרונות בפחם (לרכבות). לכל עובד הייתה מכסה מסוימת ומי שלא מילא את המכסה - "נעלם". זאב ואלי שמו לב לתופעה זו ומתוך הכרה ביכולתם להציל יהודים אחרים, מילאו גם את מכסת החלשים במחנה העבודה.

במקביל יהודי העיר ושאר בני משפחת לבוביץ נלקחו לגטו.

זאב, אלי והעובדים החזקים ממחנה העבודה, הועברו לעבוד בתיקון פסי הרכבת אשר הופצו בידי בעלות הברית במהלך המלחמה. פסי הרכבת שימשו את הרכבות, אשר העבירו יהודים מגטאות ביוגוסלביה למחנה ההשמדה אושוויץ-ברקנאו. באחת הרכבות, בין סורגי התיל, ראה בפעם האחרונה את הוריו, מובלים להשמדה.

זאב ואחיו, עם צעירים יהודים אחרים, התארגנו והצליחו לברוח ממחנה העבודה. זאב חזר לעירו, שם נוכח לדעת כי לא נותר בה איש ממשפחתו המורחבת, ולמעשה לא נותרו בה יהודים כלל...

ההלם וההבנה שהמשפחה לא תשוב, הביאו אותו להחלטה להצטרף ללוחמים הפרטיזנים ביערות תחת פיקודו של טיטו (מי שלימים הפך למנהיג יוגוסלביה המשוחררת). מאחר ולזאב לא הייתה כל הכשרה בלחימה צבאית, הוא שימש כתצפיתן

שלושה דורות בחיל הים

שומרים על המורשת

אברהם לונסמבורג, הידוע בכינוי לונסי, אביו של דדי וסבו של נדב, אוהב ים אמיתי, גדל בת"א וקשור לים מילדות. בתקופת מלחמת העולם השנייה, שירת באינייה הנורבגית "סודרהולם", אשר גויסה לחיל הים הבריטי. "באחת ההפלגות בשלהי המלחמה", מספר אברהם, "חלפה על פנינו משחתת בריטית שאותה לנו במורס שאין עוד צורך להאפיל את האוניה, אז ידענו שנגמרה המלחמה".

אברהם מספר על רגעים עצובים במפגשים עם פליטים בתקופת מלחמת העולם השנייה, ועל רגעי גאווה: "עמדתי על הריצף, ראיתי את פתח האוניה נפתח, יוצאת אחות עם כובע מגן דוד ובידה תינוק או תינוקת. האחות הייתה בת כיתתי מבית ספר התיכון "גאולה" שבו למדתי".

עם הקמת המדינה התגייס אברהם לחיל הים, שרק הוקם, וסיים קורס חובלים במחזור א' במגמת קציני נשק. בשנת 1949 היה מפקד בסיס חיל הים באילת. אברהם שירת במילואים בתפקידי פיקוד שונים בכלי שיט, בים וביבשה. במלחמת קדש היה במשחתת אח"י יפו והשתתף בקרב בו נלכדה המשחתת המצרית, שהפגיזה את חיפה (באוקטובר 1956) - איברהים אל-אול.

בשנות מילואים היה אברהם קצין נשק באוניות וגם מפקד תחנת מכ"מ לגילוי מחבלים בראס ביאדה שבלבנון.

אברהם נשוי לרותי ולהם שלושה בנים; דדי ואיציק, שירתו בחיל הים, בסטי"לים, ויואב שירת בצנחנים ובמודיעין. בגיל 47 השתחרר אברהם משרות מילואים וכתחביב עסק בדיג, ועוד הפליג בסירת הדיג שלו עד לפני שנים אחדות. כיום, בן 87, הוא עדין בקשר טוב עם החברים מחיל הים...

חזרה לנדב: אחרי שירות של שנה וארבעה חודשים בסטי"ל נדב עבר לבסיס ההדרכה של חיל הים, כמדריך ומפקד קורס ללוחמי סטי"לים. נדב נחשף לתכנים ומיומנויות הקשורים להדרכה, הוראה, פיקוד, הנעת צוות והקניית שיטות הדרכה. כמו כן התמודד עם אתגרים פיקודיים וארגוניים.

בהדרכה השפיעו על האופי שלי כיום. ההצלחה להפוך חייל צעיר למפקד שיכשיר את הלוחמים הבאים של חיל הים, נותנת גאווה. ההישגים תורמים להערכה עצמית וסיפוק רב. בתפקיד היה אתגר רב ומאוד נהניתי להדריך, להיות יצירתי ולהנהיג".

נדב התמחה בתחום ההדרכה מפקדי קורסים וממשיך לשרת בתפקיד גם במסגרת המילואים. "השירות שלי היה מאוד משמעותי, הייתה לי זכות שלא הייתי מוותר עליה לעולם!", אומר נדב.

דדי מספר שמלווים אותו הזיכרונות מהשירות בחיל הים והקשר עם חברי הצוות של אח"י קשת של 1973 נשמר עד היום. לא רק זיכרונות מפעילות צבאית אלא גם ממראות טבע מיוחדים כמו ים חגש וסוער בסופות קשות, או ים רגוע ושקט בימי חמסין, מפגש עם בעלי חיים ימיים ועוד.

"בסופו של דבר אין יום שאני לא מזכר בשירות הצבאי" אומר נדב, "השירות השאיר בי חיוך אחד ענק וסיפוק אדיר...".

"מאותה שבת ובמשך כשבועיים השתתפנו לילה אחר לילה בקרבות ימיים והפגזות על מטרות לאורך החופים של האויב. בקרבות הימיים ב-1973 הינו מוגבלים בתחום לוחמת הטילים, ספינות האויב שיגרו טילים לעבר הסטי"לים שלנו מטווח גדול משלנו ואנו, בשיטות מתוחכמות, התגוננו. רק כשהגענו לטווח שיגור יעיל, שיגרו טילי גבריאל אל ספינות האויב ופגענו. זיכרונות מהאירועים שעברנו ומהמתח הרב, מלווים אותי מאז". יותר מעשר ספינות אויב נפגעו במלחמת יום הכיפורים בעוד שספינות חיל הים של ישראל חזרו מהקרבות ללא פגע. "הקרבות נערכו בלילות, בים מול מצרים ומול סוריה ותוך זמן קצר שלטנו בים ועברנו לעסוק בהגנת המבואות הימיים של ישראל ובאבטחת השייט במזרח הים התיכון. אבטחת אספקת ציוד לחימה באוניות סוחר לצה"ל שנפגע קשה בימי הלחימה הראשונים פעלה בלא הפרעה".

"...ביום שישי, 5 באוקטובר בצהריים, ערב יום כיפור, בבסיס חיל הים בחיפה, הודיעו לנו שאין יציאות הביתה, עלינו להתכונן ליציאה לים וכי הוכרזה כוננות גבוהה למלחמה..."

מבצעית ושירת במילואים בתפקידים שונים עד גיל 47.

"כולתי להבין את ההרגשות, ולהזדהות עם החוויות שנדב מספר עליהן, כי הייתי שם פעם", אומר דדי, "החיים בספינה ועבודת הצוות אשר מתפעל את הספינה, מאוד מורכבים. אחת החובות של איש הצוות היא להיות מקצוען בתפקידו, לשאוף לאיכות מקצועית גבוהה, אבל לא להיות בתחרות עם חברי. עליו לוותר על הפרטיות ועל האגו ולפעול באופן משולב עם אחרים, בצוות. זוהי ספינת קרב, וברגע המפגש עם האויב חייבים לנצח. כשאתה עולה לספינה אתה משאיר את האגו על הריצף!".

במלחמת לבנון השנייה (יולי ואוגוסט 2006) נדב שירת כלוחם בסטי"ל. "בשתיים לפנות בוקר הודיע מפקד הספינה שאנחנו יוצאים למשימה מול חוף לבנון וכי שעת החזרה אינה ידועה... הבנו שזה זה, אנחנו בשעת המבחן", מספר נדב.

הספינה בה נדב שירת השתתפה בכח, אשר עיקר פעילותו המבצעית הייתה סגר ימי על לבנון למניעת מעבר נשק

ואמצעי לחימה למחבלים. זה נמשך שלושה חודשים... "אני זוכר לטובה שבזמן המלחמה הרגשתי שהצבא עובד, שכל היחידות הן חלק ממערכת משומנת ומאורגנת היטב, אתה לא היחיד, עושים גם בשבילי...". "באחד מערבי שישי, בהפלגה, בעת שערכנו קידוש בספינה, הודיעו לנו שאחת הספינות - אח"י חנית, נפגעה מטיל נוצר מתח רב, חוסר ודאות וחשש - הביטחון העצמי נפגע... אני זוכר שזו הייתה תקפת השיא שבה הבנו שזו בעצם מלחמה...". מספר נדב.

נדב לונסמבורג, בן 22, סטודנט שנה שנייה לפילוסופיה וניהול באוניברסיטת בן גוריון, השתחרר מהצבא לפני שנתיים לאחר שירות מרתק בחיל הים.

"מהילדות אני מחובר לים", מספר נדב. "אני גולש גלים ובוגר מגמת ספורט ימי בתיכון חדש בהרצליה. ידעתי שאתגייס לחיל הים. התמונת באלבומים של אבא, החברים שלו, הסיפורים, שחיות ארוחות הערב, משחקי המחשב, מפגן צה"ל, הסיפורים על חיל הים... הכל היה ים".

נדב, בנם של דדי ושרה'לה לונסמבורג, תושבי כפר שמריהו, גדל בבית ערכי-ציוני וכבר מגיל צעיר היה לו ברור שהשירות הצבאי יהיה קרבי ומשמעותי. לתפיסתו, השירות בצבא הגנה לישראל זו זכות וכבוד. אסף אחיו הבכור, שירת בלוט"ר (יחידה ללוחמה בטחור) ודן, אחיו הצעיר, משרת היום במסלול יהל"ם בחיל הנדסה.

לאחר הטירונות עבר נדב הכשרה והוצב בספינת הטילים (סטי"ל), אח"י ניצחון. כאן נחשף לראשונה להלך הרוח "האמיתי" של הצבא, הסטי"ל הוא כלי מלחמה שמטרתו להגן על ישראל מהתוורן הימי, על ידי פגיעה והשמדת האויב רחוק מישראל. "הים בו פועל

הצבא זה לא חוף הים של הרצליה...", אומר נדב בחיוך. כבר בהפלגה הראשונה נדב הבין שזה לא הולך להיות פיקניק, השירות בספינה זו עבודה! עבודה קשה של אימונים, ערות שיא, מקצוענות, מסירות רבה מאוד, אחריות לחברים ולציוד.

יש קושי מבחינה נפשית וגופנית, אתה צריך לפתח הרבה מיומנויות: לתפעל נשק מתוחכם, לסייע במשימות, כולל בישול לצוות, לתפקד בים סוער, ולעיתים תוך כדי הקאה, להימנע מאכילה ומשינה שעות ארוכות, לחיות בצפיפות וללא פרטיות.

נדב הוא דור שלישי לאנשי ים במשפחת לונסמבורג. **אברהם לונסמבורג**, סבו של נדב, שרת בהגנה והיה ממקימי חיל הים.

דדי לונסמבורג, בן 57, אביו של נדב שירת בחיל הים, כלוחם בסטי"ל במלחמת יום הכיפורים.

דדי גדל בהרצליה. בילדותו שמע סיפורי ים מאביו ומהחברים שלו. בנערותו הפליג במועדון זבלון (צפי ים). ב-1972 התגייס לחיל הים ולאחר שהוסמך לתפקיד מקצועי הוצב לשרת בסטי"לים.

בסוף אוגוסט 1973 לאחר שירות בסטי"ל מדגם סער 3 הצטרף דדי לסטי"ל מדגם סער 4 אשר נבנה בישראל והיה חלק מצוות ההשקה. הספינה, אח"י קשת (הראשונה), סטי"ל שתוכנן ונבנה במיוחד לשירות בים האדום. בחודש אוקטובר 1973 היה הכל מוכן להפלגה הארוכה מחיפה, סביב יבשת אפריקה, לנמל הבית החדש בבסיס חיל הים בשארם אל שייך (תעלת סואץ הייתה סגורה) אך התכנית להעביר את הספינה לים האדום התעכבה.

"ביום שישי, 5 באוקטובר 1973, בצהריים, ערב יום כיפור, הודיעו לנו שאין יציאות הביתה, עלינו להתכונן ליציאה לים וכי הוכרזה כוננות גבוהה למלחמה. למחרת, בשבת בצהריים, יום כיפור, בעת שכבר היינו בים מחוץ לנמל חיפה, בהפלגה לכיוון מצרים, שמענו מרחוק את הצופרים של העיר חיפה...", מספר דדי.

מפגש לוחמי אוויר

טייס הקרב הותיק
תא"ל במיל" עמירם אליאסף
מראיין את סגן מקס וסגן תם -
שני טייסים צעירים ומבטיחים

הספר: יש יותר זמן פנוי, אפשר להסתובב ולהכיר אנשים נוספים, מוקדש זמן למסיבות ולטקסים, חזרות לטקס הסיום, נערכים תחקירים ושירות סיכום והכל מתנהל באווירה טובה". את מסיבת הסיום הגדולה עורכים במאהל בדואי באמצע המדבר - כיף גדול. למסדר הכנפיים מגיעים כל בני המשפחה וחברים. נקודת השיא, המרגשת ביותר, מתרחשת כשקוראים בשמך ואתה צועד להענקת כנפי הטייס."

עמירם: כיצד זה להיות טייסים מבצעיים

בסיום קורס הטייס, כל טייס מוצב בטייסת מבצעית, לאימון מתקדם, אשר מכשיר אותו לרמות טיסה ברמת מורכבות הולכת וגדלה. מקסים הוצב בטייסת "נץ", המפעילה מטוסי קרב מדגם F-16 ותם בטייסת "הנמר המעופף", המפעילה מטוסי עיט.

בטייסת נדרשת משמעת גבוהה, לימודים אינטנסיביים ואימונים, שבהם מדמים תקיפות עם אימונים קרקעיים וטילי קרקע, מגיעים לרמה מורכבת של טיסות ביום ובלילה.

בטייסת, לכל טייס יש תפקיד נוסף, שמשרת את הכלל החל מתחזוקת גינת הטייסת וכלה בעדכוני מודיעין ותחקור קרבות. המעבר בין התפקידים מאפשר הרחבת הידע וחשיפה לעבודת המטה עם גורמים מחוץ לטייסת.

תם עדין נמצא בשלב זה ומקסים, השלים את הקא"מ, הוצב בטייסת סופה F-16 ולמעשה כבר משובץ למשימות קרביות.

"רק עכשיו, אחרי כמעט חמש שנים בשירות, התחלתי לתרום לביטחון המדינה", אומר מקסים, "חלק מהחברים שלי כבר חזרו מהטיול של אחרי צבא בחו"ל...".

במהלך השבוע עוסק מקסים באימונים, בפעילות מבצעית שגרתית - פ"מים: הגנת שמי המדינה, צילום, כוננות לתקיפה, כוננות לירוט ועוד.

העתיד חופן עבורם הרבה הזדמנויות ועניין, כטייס יש גם התקדמות מקצועית, שנמדדת עפ"י הרמה שלך, אפשר להתקדם לקורס הובלת מבנה (מוביל אימונים, מוביל זוג, מוביל רביעייה...) ובתום השירות יוכלו מקסים ותם לשלב טיסה בחייהם כאזרחים.

צל"ש עמירם אליאסף

ב-10 ביוני 1982, הטיס הצוות עמירם אליאסף ועמי סדן מבנה פנטומים לתקיפת סוללות טילים מסוג ס.א.6. לאחר ביצוע יעף ההפצה על האתר, התברר שהאתר ריק. בהחלטת המוביל בוצעה פנייה, שבמהלכה אותרו על השביל רכיבי הסוללה, בניסיעה מנהלתית לאתר חדש. המוביל החליט לתקוף את הסוללה ביעף צליפה, כשהוא ללא פצצות ובמהלך היעף נפגעו רכיבי הסוללה. על פעולתו זו קיבל עמירם אליאסף את צל"ש מפקד חיל האוויר.

למגמת קרב התקבלו אחרי עשר טיסות במטוס צוקית, שהן המיון הראשוני למגמות הטיסה: קרב, מסוקים, נוטים או מכוננים. לאחר 13 טיסות נוספות טסנו את הצ'ק סולו פעמיים. גם מקסים וגם תם לא עברו את הצ'ק סולו הראשון אך קבלו הזדמנות שנייה והמשיכו במגמת טייסי קרב. בהמשך עמדו בהצלחה בכל המבחנים הרבים והמגוונים.

"שנת ההשכלה"

ארבעים ואחת שנים עברו מאז שעמירם טיים את קורס הטייס. בזמנו נמשך הקורס עשרים חודשים בלבד. תרגלו טיסות במטוסי פייפר (לא בסנונית), ולא שולבו לימודים אקדמיים במהלך הקורס. את השכלתו האקדמית - תואר ראשון ותואר שני - רכש במהלך השירות.

כיום, הרחיבו את הקורס לשלושים וששה חודשים, במהלכם מקיימים הפוגה לשנה ללימודים אקדמיים מרוכזים ובסיום הקורס מקבלים הטייסים תואר אקדמי ראשון מאוניברסיטת בן גוריון. מקסים בעל תואר בניהול ומערכות מידע, ותם נושא תואר במתמטיקה ומדעי המחשב.

עמירם: איך הייתה החזרה לטיסות אחרי שנה שלמה שלא טסתם?

"לי היה קשה", אומר תם, "בטיסות הדרישה הרבה יותר תובענית, מנטאלית קשה יותר, המשמעת גבוהה יותר, טסים במטוס אחר". בשלב זה עוברים להתאמן במטוס מסוג סקייהוק (עיט), שמהירותו המרבית 1,170 קמ"ש.

"את ההסבה לעיט התחלנו לפני שנת הלימודים, שינו את ספר הפעולות ותרגלנו על סימולאטור פעם בשבוע", מוסיף מקסים, "לפני הטיסה אתה משחזר, מדמין את מהלכה, עושה סימולאציה בראש, הולך לישון עם זה...".

עמירם: השלב האחרון לפני כנפי הטייס - המתקדם

"זו פעם ראשונה שדיברו איתנו על טיסה קרבית", אומר מקסים, "עד אז מלמדים לטוס, כמו טייס אזרחי. במתקדם לומדים להיות טייס קרב לוחם".

במהלך האימונים, לאחר תדרוך, יוצאים שני מטוסים לטיסה. בכל מטוס חניך שאליו מתלווה מדריך. מגיעים לאזור אימון, מתפצלים ועורכים תרגילי יסוד: רדיפה בשורה, ניווט, תרגול הפצצות, תקיפה ועד קרב אחד נגד השני. בשלב מאוחר יותר מצטרפים לאימונים מטוסי תקיפה נוספים.

"המדריכים כיום, בהשוואה לתקופתי", מספר עמירם, "רובם טייסי F-15 או F-16, בשירות סדיה. מדריכים מנוסים מאוד בעלי רמת טיסה גבוהה במיוחד. בעבר היו משולבים מדריכים, שחלקם היו טייסים לא מספיק טובים משום ההכשרה הקצרה, לעיתים, עד כדי סכנה".

"בשלב הזה אתה מבין שאתה יודע לעשות מה שדורשים ממך ואתה לא כזה גרוע", מספר מקסים, "מתוך מאות שהתחילו את המיונים, אתה נמצא בין הבודדים שזכו להגיע לטיס. מרגישים יותר נינוחות, תחושה של התעלות". מוסיף תם, "השבועיים האחרונים של הקורס זו חגיגה בבית

לקראת יום העצמאות תשע"א, בחרנו לקיים פגישת טייסי קרב בין-דורית - טייס הקרב הוותיק, תא"ל במילואים עמירם אליאסף, ערך שיחה עם שני טייסי קרב צעירים, תושבי כפר שמריהו: סגן מקסים, בוגר מחזור 157, טייס F-16 וסגן תם, בוגר מחזור 161, משלים אימון מתקדם בעיט.

מקסים נולד וגדל בגרמניה, עלה ארצה עם יוכי, אביו, והצטרף לביה"ס בכפר שמריהו בכיתה ג'. יוכי נישא לרותי ולהם ארבע בנות: דני, שלי, תמי ורומי - כולם גרים בכפר.

תם גדל בתל-אביב ועבר לכפר שמריהו, עם אמו סנדרה, לפני כעשר שנים. סנדרה עלתה לארץ מארגנטינה לבד בגיל 14 ונשואה לעדי. לתם שלושה אחים: זואי, ליאם וקאי - כולם גרים בכפר.

עמירם, יליד ותושב כפר שמריהו, דור שלישי למייסדים, התגייס לחיל האוויר והתנדב לקורס טיס. בוגר מחזור 61. טיים את הקורס כחניך מצטיין. פיקד על 2 טיסות קרב ועל 2 בטיסים בחיל האוויר. במלחמת שלי"ג זכה לציון לשבח של מפקד חיל האוויר (ראה מידע בסוף הכתבה).

עמירם: מה הביא אתכם לקורס?

"האימונים אצל עמרם אבינרי", משיבים הטייסים פה אחד. "כנער צעיר האימונים אצל עמרם מאוד משפיעים. מתאמנים אצלו חברה לקראת גיוס, מדברים על זה, חווים את זה, כולם רוצים לעשות משהו בצבא. הוסבר לנו, שבכדי להתקבל לשירות איכותי ולהצליח בו צריך להשקיע את המקסימום מעצמך", אומר מקסים. אז הגיעו הזימונים...

תקופת הברגרות של עמירם אליאסף הייתה שונה. עמירם נולד בכפר שמריהו, דור שלישי ביישוב, אל, אביו, פגש את עליזה, אימו, בקורס צלפים במלחמת העצמאות. היו חקלאים וניהלו משק בכפר: לול, מטע וגידולי שדה. עמירם עסק בחקלאות כבר מילדות, בילה הרבה שעות על הטרקטור והושפע מאוד מהחיילים הצעירים, בני הכפר, אותם הכיר בתקופת נעוריו.

עמירם: הטיסה הראשונה

בשנה הראשונה עוברים פרחי הטיס מספר שלבים בקרקע ובאוויר: טירונות חי"ר, לימודים אקדמיים (כולל הסמכה לקצונה), סדרות של ניווט, הישרדות, צניחה ומילוט. בנוסף, מתבצעות מספר טיסות מיון עם מדריך במטוס מסוג סנונית, אשר מהירותו המרבית 420 קמ"ש.

"בטיסה הראשונה עם המדריך אתה לא כל כך יודע מה לעשות", אומר מקסים, "בלוח הזמנים שאתה מקבל ביום הטיסה רשום, שיש לך שתי טיסות במהלך היום, וזהו. אף אחד לא מדבר איתך. אתה יכול לבחור בעצמך מה לעשות - אפשר ללמוד, יש אמצעים לתרגול, אתה מדמין... איך זה יראה. יש חניכים, שבחרים ללכת לישון בין טיסה לטיסה, זו איריה מאוד מוזרה, לא מחליטים בשבילך, לא צועקים עליך, נותנים לך זמן ללמוד לבד...".

חמש עשרה הטיסות הראשונות מהוות מבחן מדד חיזוי ליכולת המשך מוצלח.

פסטיבל המוסיקה

פסטיבל כפר שמריהו 2011 | 2-4 ביוני

הרכבים נבחרים ונגנים מעולים בששה קונצרטים שיסחפו את כולם לקסם המוסיקה מופע מרכזי: **שלומי שבן והפסנתר**

קרטיסים לכל מופעי הפסטיבל
ניתן לרכוש בטלפון 09-9569430

ביקור בביה"ס בג'לג'וליה

מנהלי בתי הספר, הגב' חדיג'א טאהא וד"ר אלכס שניידר ממשיכים להוביל מפגשים רב תרבותיים בין ילדים משני בתי הספר: ביה"ס אלמוסקתבל בג'לג'וליה ובית ספרנו.

החודש ביקרו ילדי כיתות ב' מביה"ס בכפר שמריהו אצל ילדי ג'לג'וליה. תכנית המפגשים החלה השנה והיא תימשך לאורך שנות לימודיהם של התלמידים משני בתי הספר.

הורים משני הישובים, הוזמנו להשתתף במפגשים אלו וחזרו נרגשים מהמחוות ומשיתוף הפעולה.

בביקור בג'לג'וליה זכו הילדים והוריהם לקבלת פנים לבבית. המפגש היה עשיר בתכנים, מאורגן להפליא ובאווירה טובה.

בתחילה, הילדים פעלו ביחד במספר מוקדים, בנושאי אומנות, ריקוד ויצירה. לאחר ארוחת הבוקר הטעימה אשר הכינו המארחים, ההורים והתלמידים התפצלו לשתי פעילויות - הילדים לסיפור ויצירה סביב הספר "מעשה בחמישה בלונים" והמבוגרים ערכו סדנה שבה שיתפו את התחושות והדעות.

הביקור היה מרתק ומרגש. בהמשך השנה, באמצע חודש מאי יבקרו ילדי ג'לג'וליה והוריהם בביה"ס שלנו בכפר שמריהו.

גב' חדיג'א טאהא, ראש מועצת ג'לג'וליה ג'אבר ג'אבר וד"ר אלכס שניידר

הצופים שבט ני"ר

להלן סיכום התקופה האחרונה בשבט ני"ר:

לאחר אירועי פורים המוצלחים, יצא השבט לטיולי פסח המסורתיים. הטיול השנה היה בסימן אהבת הארץ והכרת הארץ ברגליים.

כיתות ד'-ו' יצאו לטייל באזור הגליל המערבי: יצאנו ביום שישי בצהריים מהשבט והגענו לקראת ערב לכפר ורדים, לשבט הצופים "עופר" אשר אירח אותנו. לאחר פעילויות וארוחת ערב, התכנסנו לחידון טרווייה בידיעת הארץ, אליו התכוננו הילדים מראש.

בבוקר יום שבת קמנו מוקדם, אכלנו ארוחת בוקר זריזה, ולאחר מסדר שבטי יצאנו לטייל במסלול נחל שרף ובצפת. ראינו את הצבע הירוק בו נצבע הגליל בעקבות גשמי החורף, שכשכנו רגליים במימי הנחל ועברנו במערת שרף המאתגרת. לאחר המסלול חזרנו הביתה עייפים אך מרוצים.

השכבות הבוגרות לקחו חלק בטיולים ההנהגתיים:

כיתות ז' - טיול חזק ברמת הגולן

כיתות ח' - טיול מים אל ים בגליל העליון

כיתות ט' - טיול סיי"ס אתגרי באזור בית שמש

כל החניכים נהנו מאוד וחזרו עם חוויות רבות!

נתראה במחנה הקיץ - 10-19 ביולי 2011 בעיר ציפורי!

אלעד ויינשטיין ואמון הימלמן

טיול בית הספר ללטרון

בהתאם למסורת ביה"ס לסייר מדי שנה באזור ירושלים, למרות תחזיות למזג אוויר קודר, יצאו כל תלמידי ביה"ס לטיול באזור לטרון, בסימן מורשת וטבע.

עם בוקר, כל התלמידים וצוות בית הספר, עלו לאוטובוסים אשר לקחו אותנו היישר ל"יד לשריון" שבלטרון, שם נפגשו התלמידים עם מורשת חיל השריון ועם הטנקים לסוגיהם, צפינו מראש בניין המשטרה על האזור ולמדנו על ההיסטוריה של לטרון מימי יהושע בן נון ועד היום. סעדנו ארוחת בוקר, אשר אורגנה על ידי וועד ההורים, ולאחר מכן התאספנו כולנו לטכס זיכרון לחללי חיל השריון. משם המשכנו למערת הנטיפים - מערת אבשלום אשר בהרי ירושלים, התרשמנו מהמערה המיוחדת, פגשנו את רומאו ויוליה, הנזיר המתבודד ושילגיה ושבעת הגמדים ולמדנו על תופעות גיאולוגיות במערת נטיפים.

הלכנו בשביל ישראל, באזור של שמורת המסרק ורכס שיירות, למדנו על השביל על דרך בורמה ותפקידה במלחמת השחרור. מזג האוויר האיר לנו פנים, השמש זרחה, השקדיות פרחו והרקפות הציצו בכל פינה. הרחנו ונשמנו נוף ואויר צח.

עכשיו אנחנו מכירים עוד פינות חמודות בארצנו.

יעל חסון, רכזת טיולים בבית הספר

